

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 55/2018-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Radoslavom Procházkom, advokátska kancelária Procházka & partners, spol. s r. o. Búdková 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžso 8/2016 z 28. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou

namieta porušenie svojho základného práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžso 8/2016 z 28. júna 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že najvyšší súd «i) zasiahol do práva sťažovateľa na súdnu ochranu, keďže v rozpore s povinnosťami, vyplývajúcimi mu z čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, nepodal návrh na začatie konania o prejudiciálnej otázke, hoci v danej veci takýto návrh podať musel,

ii) sťažovateľovi odoprel ochranu princípu „rovnosti zbraní“ ako jedného zo základných prvkov práva na prístup k súdnej ochrane.

Namietané porušenie ústavou a dohovorom chránených procesných práv sťažovateľa zároveň bezprostredne zasiahlo do jeho materiálneho práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 ústavy. Podrobnejšie vymedzenie dôvodov namietaného porušenia uvádza sťažovateľ v ďalších častiach tejto sťažnosti, najmä v jej časti IV.».

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 6 S 188/2013 z 5. marca 2014 uložil Ministerstvu zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) povinnosť doručiť registračné rozhodnutie žalobcovi ([REDACTED], pozn.) a zároveň odložil právoplatnosť a vykonateľnosť registračného rozhodnutia. Žalobca proti registračnému rozhodnutiu podal odvolanie, ktoré ministerstvo rozhodnutím sp. zn. S 06484-OP-2014 z 23. februára 2015 zamietlo a registračné rozhodnutie potvrdilo.

4. Následne žalobca správnou žalobou doručenou krajskému súdu 18. mája 2015 napadol zákonnosť rozhodnutia ministerstva, ktorým potvrdilo registračné rozhodnutie, a krajský súd predmetné rozhodnutie ministerstva rozsudkom sp. zn. 1 S 118/2015 z 3. decembra 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ (pribratý účastník konania) a ministerstvo (žalovaný) v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom najvyšší súd napadnutým rozhodnutím rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil. Napadnutý rozsudok bol sťažovateľovi doručený a nadobudol právoplatnosť 10. augusta 2017.

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom, že jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivý súdny proces konanie podľa čl. 6 dohovoru a právo na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžso 8/2016 z 28. júna 2017 porušené bolo. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu navrhol zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Domáha sa tiež náhrady trov konania.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Sťažovateľ v podanej sťažnosti v rámci svojej nosnej argumentácie namietal predovšetkým v bode 2 uvedené, že odporca «i) zasiahol do práva sťažovateľa na súdnu ochranu, keďže v rozpore s povinnosťami, vyplývajúcimi mu z čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, nepodal návrh na začatie konania o prejudiciálnej otázke, hoci v danej veci takýto návrh podať musel,

ii) sťažovateľovi odoprel ochranu princípu „rovnosti zbraní“ ako jedného zo základných prvkov práva na prístup k súdnej ochrane».

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 201/03, II. ÚS 144/05, IV. ÚS 100/04, IV. ÚS 42/06).

11. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných

orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

12. Sťažnosť ústavnému súdu možno podať len vtedy, keď boli pred jej podaním vyčerpané všetky prostriedky, ktoré zákon na ochranu práv poskytuje. Ústavný súd nie je oprávnený a povinný poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol (môže) domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými dovolenými a príslušným procesným poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi, najmä využitím riadnych opravných prostriedkov (podobne napr. I. ÚS 85/97, II. ÚS 35/02, II. ÚS 78/02). Ak existuje taký všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody, ústavný súd nie je zásadne oprávnený prijať sťažnosť v tejto časti na ďalšie konanie. Prijatiu takejto sťažnosti bráni princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 54/02).

13. Inak povedané, z princípu subsidiarity vo vzťahu ústavného súdu ku všeobecným súdom v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde tiež vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol účinne predniesť, avšak nepredniesol ju v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (obdobne napr. I. ÚS 155/2012).

14. V danom prípade sťažovateľ (v konaní pred všeobecnými súdmi zastúpený Advokátskou kanceláriou [REDACTED]) odvolanie proti prvostupňovému rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 S 118/2015 z 3. decembra 2015, ktorý predchádzal prijatiu

napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, síce podal, ale v odvolaní z 1. februára 2016, ktoré doručil krajskému súdu, neuviedol svoje nosné argumenty uvedené v bode 2i), ktoré predniesol následne v konaní pred ústavným súdom (pozri aj body 2 a 9). Neurobil tak ani vo svojom písomnom stanovisku z 22. februára 2016 k podanému odvolaniu žalovaného. Toto napokon ani sťažovateľ v podanej sťažnosti neuvádzal.

15. V neposlednom rade ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku nevzniká v každom prípade. Súdny, ktoré sú z dôvodu svojho postavenia vo vnútroštátnom súdnom systéme povinné predkladať prejudiciálne otázky, sa môžu tejto povinnosti vyhnúť za splnenia niektorého alebo viacerých týchto predpokladov:

a) ak odpoveď na prejudiciálnu otázku by nemala žiadny význam pre vytvorenie právneho základu na rozhodnutie vo veci samej,

b) ak ide o otázku, ktorá bola v skutkovo a právne podobnom prípade vyriešená Súdny dvorom Európskej únie, alebo o právnu otázku, ktorá sa vyriešila v judikatúre Súdneho dvora Európskej únie bez zreteľa na to, v akých konaniach bola predložená (princíp „*acte éclairé*“),

c) ak je výklad práva Spoločenstva alebo Únie taký jasný, že nevznikajú žiadne rozumné pochybnosti o výsledku (princíp „*acte clair*“).

Pokiaľ potom najvyšší súd (iba) potvrdil rozsudok krajského súdu o zrušení rozhodnutia ministerstva a vrátení veci na ďalšie konanie z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu, javí sa byť *prima facie* otázka predloženia prejudiciálnej otázky minimálne ako predčasná.

16. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodov uvedených v bodoch 12 a 13 a v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

17. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie princípu rovnosti zbraní, ktoré mal podľa tvrdenia sťažovateľa najvyšší súd porušiť tým, že nerovnaké postavenie sťažovateľa oproti ostatným účastníkom konania vyplynulo z jeho procesného postavenia príbratého účastníka. V tomto ohľade sťažovateľ uvedené vytýkal predovšetkým vo vzťahu k prvostupňovému

rozhodnutiu krajského súdu, ktorý [sa vo svojom rozsudku „opomenul“ akokoľvek vysporiadať s ktorýmkoľvek argumentom sťažovateľa].

18. Ústavný súd v rozsahu uvedených námietok poukazuje na relevantné časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu:

„... Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil zákonným spôsobom dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdnym prieskumom zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.)...

... Pribratý účastník súčasne tvrdil, že prvostupňový súd sa jeho argumentmi nezaoberal a v dôvodoch rozhodnutia nijak nevyporiadal...

Odvolací súd opätovne dáva do pozornosti, že súd v procese súdneho prieskumu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil zákonným spôsobom dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi, pričom súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Výsledkom súdneho prieskumu je vydanie rozhodnutia v merite veci - rozsudok súdu, ktorým žalobu zamietne, ak súd dospeje k záveru o zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, v opačnom prípade rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Dôvody rozhodnutia je súd v zmysle § 246c ods. 1 v spojení s § 157 ods. 2 O.s.p. uviesť v odôvodnení rozsudku, súčasťou ktorého je vyjadrenie sa predovšetkým k zásadným otázkam žalobcom nastolených v žalobe.

Vzhľadom na to, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu uvedené skutočnosti jednoznačne vyplývajú, odvolací súd sa nestotožnil s námietkami odvolateľov o nedostatočne odôvodnenom rozhodnutí súdu prvého stupňa a o potrebe jeho zrušenia pre vadu nepreskúmateľnosti. Taktiež z ustálenej judikatúry ESLP, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky a v neposlednom rade aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je zrejmé, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, pritom sa však nevyžaduje, aby sa na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky odvolateľov, ktorými namietali nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku za nedôvodné. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza v dostatočnom rozsahu relevantné skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, podložené právnou úpravou na vec sa vzťahujúcou, ktoré ho viedli k právnemu záveru o nezákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia v spojení s prvostupňovým správnyim rozhodnutím a konania im predchádzajúceho, čo je v súlade s procesnými požiadavkami vyjadrenými v ust. § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p..

Neobstojí ani tvrdenie pribratého účastníka, ktorým v odvolaní dôvodil, že krajský súd sa v odôvodnení rozsudku nijak nezaoberal a nevyporiadal s jeho argumentáciou, majúc za to, že rozsudok krajského súdu nie je riadne odôvodnený, ktorým postupom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Zákonodarca v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovuje účastníctvo v konaní v právnej norme § 250. Konanie v správnom súdnictve má kontradiktórnu povahu. Účastníkmi konania sú preto zásadne žalobca a žalovaný, ktorí sú v správnom súdnictve vždy vymedzení zákonom. Až novelou Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 384/2008 Z.z. s účinnosťou od 15. októbra 2008 bolo ustanovenie § 250 ods. 1 doplnené druhou vetou, podľa ktorej súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti vyplývajúce zo správneho rozhodnutia by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté. Treba však zdôrazniť, že v správnom súdnictve súd poskytuje ochranu predovšetkým subjektívnym právam žalobcu, ktoré boli dotknuté nezákonným rozhodnutím a postupom žalovaného správneho orgánu, pričom súdny prieskum rozhodnutia žalovaného v zásade súd vykoná len v rozsahu námietok žalobcom vznesených v žalobe.

Nebolo preto povinnosťou súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlovať pribratému účastníkovi, z ktorých dôvodov považuje jeho argumentáciu k žalobe za nedôvodnú, keď súd v procese súdneho prieskumu preskúmava zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného primárne v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení svojho rozhodnutia je povinný svoje skutkové zistenia, úvahu a právne závery náležite uviesť.

Vychádzajúc z uvedeného vyššie odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa súdnemu prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného a postupu mu predchádzajúceho v danej veci venoval náležitú pozornosť a v odôvodnení napadnutého rozsudku dal dostatočnú odpoveď na zásadné námietky žalobcom vznesenými v jeho žalobe, za ktoré považoval, že správne orgány oboch stupňov v administratívnom konaní náležite nepostupovali v súčinnosti so žalobcom, ako osobou dotknutou registráciou zdravotníckych pomôcok na základe žiadosti príbratého účastníka a v odôvodnení rozhodnutí nedali dostatočnú odpoveď na zásadné otázky žalobcom nastolenými v administratívnom konaní...“

19. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

20. Z obsahu sťažnosti vzťahujúceho sa na túto jej časť vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s jeho údajným nerovnakým postavením oproti ostatným účastníkom konania, čo malo vyplývať z jeho procesného postavenia príbratého účastníka. Uvedenú výhradu sťažovateľ mieril v podstate proti krajskému súdu. V tejto súvislosti neušlo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ v rámci opravného konania podal rozsiahle odvolanie a písomnú repliku k vyjadreniu žalovaného, s ktorými (aj keď nie úplne), ale určite primerane sa najvyšší súd zaoberal. Ústavný súd preto nezistil, že by napadnuté

rozhodnutie najvyššieho súdu bolo v tejto časti svojvoľné, resp. celkom zjavne neodôvodnené. Ústavný súd nezistiac príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a sťažovateľom namietaným porušením v bode 1 označených práv jeho sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Uvedené napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu navyše nie je konečné (meritórne) rozhodnutie a vec bola iba zrušená a vrátená správneho orgánu na ďalšie konanie, v rámci ktorého je možné opätovne uplatniť zásadné výhrady sťažovateľa týkajúce sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci a prípadne aj neskôr v konaní pred všeobecnými súdmi; do uvedeného štádia sa sporná vec vracia (krajský súd rozhodnutie správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a najvyšší súd toto rozhodnutie potvrdil, pozn.).

22. Keďže sťažovateľ má ešte k dispozícii iné prostriedky ochrany práv, ktorých porušenie namieta vo svojej sťažnosti, na základe uvedených skutočností ďalším dôvodom na jej odmietnutie je nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (po potvrdení prvostupňového rozhodnutia odvolacím súdom budú vo veci opätovne konať a meritórne rozhodovať príslušné správne orgány, prípadne kompetentné všeobecné súdy, ak sa sťažovateľ na nich obráti, pozn.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2018